

end den, som den paagjældende Paragraph i det foreliggende Forslag har; Forslaget angaaer nemlig det første Punktum. — Det andet Forslag, jeg har stillet, gaaer ud paa at lade § 4 aldeles gaae ud af Loven. Det er navnlig denne Paragraph, der for mig har noget overordentlig Betænkeligt. § 4 gaaer ud paa, at der „efter Politiets Forslag kan af det vedkommende Ministerium for de Byer eller Jurisdictioner, hvor Saadant findes fornødent, udfærdiges Regulativer, hvori Regler gives om, hvor lang en Tid idetmindste Panterne bør opbevares til Indløsning for Laantagerne, og hvorledes Pantelaanerne skulle forholde sig med Realisationen af de Panter, der ikke i rette Tid ere indløste“. Jeg troer, at det vilde være heldigere, naar iøvrigt de meget bindende Bestemmelser, der i dette Lovudkast ere givne, blive overholdte og komme til at staae ved Magt, ikke at lade denne Deel af Pantelaanernes Virksomhed blive berørt ved en saadan Bestemmelse. For det Første forekommer det mig, at det er uheldigt, naar slige Bestemmelser skulle træffes, at de da ikke træffes ved eensartede Reglementer, der udgaae fra Ministeriet og gjøres gjældende overalt, men at det skal være undergivet særlige Indstillinger fra hvert enkelt Sted, hvilket meget let vil føre til det Endemaal, at man fra eet Sted indstiller Noget og fra et andet Sted noget ganske Andet. Ganske vist har Indenrigsministeriet det i sin Haand at regulere disse forskellige Indstillinger og gjøre dem saa vidt muligt eensartede; men det forekommer mig dog, at den hele Form, som Bestemmelsen har faaet, allerede i den Henseende ikke er heldig, og endelig tør jeg sige, at det i sig selv er en Bestemmelse, der helst maatte aldeles ubelades. Det staaer for mig som en afgjort Ting, at Pantelaaneren, naar han føler sig begrænset i visse Henseender, navnlig med Hensyn til Realisationen af Panterne, hvorledes de skulle realiseres, og med Hensyn til Tiden, naar de skulle realiseres, vil blive drevet til at søge at holde sig skadesløs ved at tage saameget Mere i Rente eller ved paa anden Maade at gjøre sig dækket paa de Laantagendes Beføstning. Man gjør efter min Mening den fattige Klasse, som er nødt til at søge

saadanne sørgelige Hjælpetilber, en daarlig Tjeneste ved i den Henseende at træffe en Bestemmelse, der ikke vil virke til at indskrænke Pantelaanernes Tryk paa dem, men kun bidrage til at forsøge det. Jeg har derfor tilladt mig at foreslaae, at denne aldeles udgaaer. — Det 3die Endringsforslag, jeg har tilladt mig at stille, er deelt i to Afdelinger og berører § 6, der bestemmer, at „ingen Pantelaaner maa modtage Panter af Verufede eller Børn.“ Det vilde saaledes, som jeg har betragtet Sagen, være det Heldigste, om denne Paragraph aldeles gik ud. Jeg har imidlertid, fordi jeg har seet og veed, at der om denne Sag haves forskellige Meninger, og fordi der maastee ogsaa paa visse Steder, navnlig f. Ex. her i Kjøbenhavn, kan være Anledning til en forffjellig Betragtningssmaaade, foreslaaet Afstemningen deelt saaledes, at der særligt bliver afstemt over at lade Bestemmelsen om Verufede udgaae og særligt om at lade Ordet „Børn“ udgaae. Det forekommer mig uheldigt, at denne Bestemmelse om Verufede er kommen ind, thi det vil vanskeligt eller maastee aldrig kunne oplyses, hvorvidt den Vedkommende, naar han har sat et Pant hos en Pantelaaner, har været beruset eller ikke, og det vil kun være et Moment mere til at gjøre det Forhold, der saaledes tilbeibringes, mere indviklet og mindre klart. Jeg troer derfor, at man allerhelst maa lade dette Punkt ligge aldeles udenfor. Der er fra visse Sider blevet indvendt, at denne Bestemmelse var nødvendig for at forebygge, at ikke Pantelaanerne søgte at bringe Folk i beruset Tilstand for derefter at misbruge denne Tilstand til at tjene; men denne Anskuelse er vistnok aldeles feilagtig og vil vise sig slet ikke at kunne gjøres gjældende. Jeg troer ligesvem, at det vilde være langt heldigere at lade denne Bestemmelse om Verufede gaae ud, om man ogsaa lod den anden Bestemmelse blive staaende. Det andet Tilfælde gjælder Børn. Det vil vist være Enhver, der har gjort sig noget bekendt med, hvorledes det gaaer til hos Pantelaanere, klart, at en stor Deel af Panterne, ja næsten den allerstørste Deel, bliver overbragt af Børn. Dette ligger i to Grunde; for det Første fordi de Vedkommende, der pantsætte, derved spare deres Tid og selv kunne bestjæf-